

neske, for hvem Livet bare var en Narrespøg. Uovervindelig i sin guddommelige Sorgløshed gik han stadig frem i Rigdom, Magt og Anseelse — misundt og foragtet, tilbedt og afskyet — levende højt paa Menneskenes Fejghed og Dumhed, Forfængelighed og Hykleri.

Han tog nu Afsked med Damen, trykkede varmt hendes Haand og steg saa ind i en aaben Droske, der havde ventet ude paa Gaden. Hundreder af Øjne fulgte ham, mens han kørte ud over det solbeskinnede Torv; og stadig saae man den blanke Silkehat blive løftet til Hilsen over hans gyldne Hoved, der lyste i Solen.

Ogsaa Pers Blik blev hængende ved dette Hoved. Selv efter at det var forsvunden, fulgte hans Tanker det. Han saae denne moderne Aleksander i et uendeligt Triumftog, . . . gennem Hoffernes Sale og Danserindernes Paaklædningsværelser, hos Ministre, Lærde og Kunstnere, paa Herregaarde og ved Badesteder, i sydlandske Orangehaver og i norske Fjeldstuer . . . en Række grove og fine, skumle og glimrende Nydelser. Og saa tilsidst? Hospitalet, Operationsbordet, et friseret Lig.

Han ligesom kastede ham ud af sine Tanker og vendte tilbage til sin Avis.

I en Timestid sad han derefter og læste, mens Gæsterne kom og gik omkring ham. Foran ham paa Bordet laa et af de store Avertissementsblade,